

FORTIDSMINNEFORENINGEN

Foreningen til norske Fortidsminnesmerkers Bevaring
VESTFOLD AVDELING

Vestfold fylkeskommune
Svend Foyns gate 9
3126 Tønsberg

Tønsberg 25.11.02

Klage på saksbehandling og vedtak. Omsorgsboliger på Langestrand – Langes gate 4-6

I møte i Nærings, samferdsels og arealutvalget den 20.11.02 ble sak "Omsorgsboliger på Langestrand" fremmet og vedtatt. Saken er i andre sammenhenger, deriblandt brev til Riksantikvaren to timer tidligere samme dag titulert Langesgate 4-6. Det er nærliggende å tro at to titler på saker som i realiteten behandler samme forhold vil kunne medføre misforståelser og manglende mulighet for offentligheten og overordnede myndigheter til å følge opp saken. Vi presiserer at vår klage omfatter forhold som ligger under begge saksnavnene. Fylkeskommunens tidligere varsel om innsigelse i saken heter: "Uttalelse til varsel om reguleringsarbeid – Brønngata 1-3, Langesgate 4-6 og del av Nedre Fritzøegate 1-3, Langestrand, Larvik kommune – varsel om innsigelse". Denne saken er utgangspunktet for saksbehandlingen i politisk utvalg den 20.11.02. Vi beklager at Fylkeskommunen på denne måten skaper tvil og usikkerhet rundt saken. Vi oppfatter omtalte vedtak i saken som et klart enkeltvedtak i Forvaltningslovens forstand og gjør krav på klageretten Fortidsminneforeningen besitter.

Lovverk, rundskriv og forskrifter

Vi mener fylkeskommunen i denne saken bedriver en ukorrekt omgang med føringer og lovverk. Vi viser til rundskriv T-4/92 kap.3.4 "Kulturminneforvaltningens medvirkning i reguleringsplanleggingen", til rundskriv T-5/95 retningslinjer for bruk av innsigelse i plansaker etter PBL, kapitel 2.2 og 2.3, til forskrift av 15.02.79 vedr. faglig ansvarsfordeling §1 rette myndighet faglig ansvarsområde og §3 om samarbeidsplikt, ettersom ansvarsforskriftens §3. annet ledd tilsier at Riksantikvaren skal ha underretning om et slikt vedtak. Vi viser til rundskriv T-6/89 Nye forskrifter til kulturminneloven om faglig ansvarsområde mv. delegasjon spesielt kap. 1.4 Funksjons-fordelingen, kap.1.5 Forholdet Miljøverndepartementet/Riksantikvaren-Fylkeskommunen og landsdelsmuseene. Vi viser til Plan og bygningslovens § 12.3 samarbeidsplikt for andre offentlige organer, §13 statlige planleggings og bygningsmyndigheter, § 14 fordeling av og samarbeid om planleggingsoppgavene, vi viser til Forvaltningsloven kap. 4§ 17. (forvaltningsorganets utrednings- og informasjonsplikt, Kap.24 §25. (begrunnelsens innhold), kap.6 §28. (vedtak som kan påklages, klageinstans).

Saksbehandlingen

Vi mener saksfremlegget er beheftet med feil og mangler. Derfor er det dårlig opplyst. Vurderingen av Langes gate 4 og 6 som enkeltobjekter er ikke i tråd med hva som faktisk kan observeres på stedet. Beskrivelsen er mangelfull. Vi savner en industri- sosial- og bygningshistorisk analyse av området som helhet, eksisterende situasjon relatert til Riksantikvarens vurdering fra 1986 og en parallellføring med tilsvarende områder på landsbasis. Tatt i betraktning Riksantikvarens klare uttalelse fra 1986 om nasjonale interesser, burde det være

naturlig å se området i lys av andre eksisterende tidlige industri- og bergverksrelaterte områder av høy alder slik som Røros og Kongsberg. Vi finner ingen vurdering av sjeldenhet, representativitet, autentisitet etc. mht. industri-, sosial-, bygningshistorie og bystruktur. Planlagte inngrep i området er av en så radikal og massiv karakter at det i høyeste grad berører de nasjonale interessene knyttet til området som helhet. Vi vil peke på følgende momenter:

Sakshistorie: Bygningene Langes gate 4-6 ble kjøpt av Treschow Fritzøe for en del år siden og har etter at bevaringsplanen for området ble vedtatt stått til forfall med knuste vinduer og tagging. Eierne søkte 15.06.99 om tillatelse til rivning og fikk nei. Firmaet klaget og Fylkesmannen opprettholdt kommunens vedtak. Kommunen henstilte til grunneier å vedlikeholde husene. Dette er ikke etterkommet av firmaet. De to eiendommenes skjebne har vært gjenstand for en tidvis hard avispolemik og omtale på lederplass i Østlandsposten. Fylkeskommunen har tidligere i brev av 13.08.99 inntatt en holdning for bevaring som først nylig er snudd om til full aksept for rivning. Den 15.02.01 varslet Fylkeskommunen innsigelse som ble opprettholdt senere, men i praksis uthullet i påfølgende aksept for arkitektens justerte utbyggingstegninger. Riksantikvaren henstilte i brev av 12.11.02 fylkeskommunen om å fremme innsigelse i saken og oversende saken til Riksantikvaren dersom politisk behandling resulterte i frafall av innsigelse.

Fylkeskommunen har avgitt et svar til Riksantikvaren som kun gjentar forhold Riksantikvaren må være kjent med fra før uten å tilføre noe nytt. På merkverdig vis fremmet administrasjonen i fylkeskommunen et forslag til vedtak for politisk utvalg kun to timer etter oversendelse av svar til Riksantikvaren. Vi har vanskelig for å oppfatte måten saken er fremmet på som annet enn omgåelse av samarbeidsplikten med Riksantikvaren. At vedtaket fremtrer som forhåndsuttalelse og ikke betegnes som vedtak om å opprettholde eller trekke varslet innsigelse, kan vi ikke forstå annerledes enn at man saboterer den saksbehandlingen fylkeskommunen er pålagt å følge i henhold til rundskriv T-4/92. Det er absurd å tenke seg at politikerne skulle ønske å fremme en innsigelse mot omtalte planer etter å ha vært med på å vedta å anbefale de samme planer etter klar påskynding av fylkesadministrasjonen. Vi minner om den fylkeskommunale saksbehandlingen i Yttersøsaken.

Langesgate 4 – 6: På kart fra slutten av 1600-tallet er området stykket opp i parseller. Det vites intet om bygningsmassen. Kart fra 1680 og 1770-årene gjengir området med tomter/hager. Bygningene er første gang merket av klart lesbart på kart fra 1802. Deretter på kart fra 1820 og 1894. Sett i sammenheng med avmerket gatestruktur er det udiskutabelt de samme bygningene det er tale om. NIKU gjorde i 2001 en undersøkelse etter oppdrag fra eieren, Treschow Fritzøe. Undersøkelsen er beheftet med vesentlige feil som er rettet opp i undersøkelse av 26.02.02. Det fremgår av undersøkelsen at Langes gate 4 er bygget ca 1830 og Langesgate 6 1802-1809. Etter vår oppfatning er det ting som taler for at begge bygninger kan være eldre. Vi mener man kunne tatt et større antall prøver med annen lokalisering i nr. 4. Muligheten for å treffe på senere reparasjoner/ombygginger har vært relativt stor. Dessuten er prøvene i nr 4 stort sett tatt i kneveggen i annen etasje som sannsynligvis ble tilføyd da bygningen kan ha blitt ombygget fra uthus til bolig rett før 1830. Vi følger heller ikke resonneringer som innebærer at avvik fra kartmaterialet indikerer andre bygninger. Fra de meget nøyaktige og avanserte grevskapskartene er det kjent at avvikene kan være opptil flere meter. Prøver i første etasje i nr 6 er tatt ut midt i gamle gjentattede vindusåpninger og i et åpenbart utsatt sted på kjøkkenets sydøstre hjørne. Vi minner om at begge bygningene ble utsatt for skader under flommen tidlig på 1900-tallet. Bruken av smått tømmer er også ganske forlikelig med uthusopprinnelsen, sosialhistorien og trelasttilknytningen. Jernverkets kart fra 1802

virker rimelig klart sett i sammenheng med kart fra 1820. Langes gate 4 har en klar håndverker og skipsfartsstilknytning og nr 6 har vært bolig for bl.a. formersvend og massemeister ved verket. Bygn-ingene representerer en sosialhistorisk dimensjon som er viktig å bevare i forhold til oberinspektørboligen, de historisk grønne og åpne arealene mellom og verksområdet. Begge bygninger har utvendige detaljer i behold som er typiske for Langestrand og Larvik. Spesielt nr 4 har en intakt vindusomramming fra midten av 1800-årene i behold som ikke er observert med slik detaljering andre steder i området. Innslag av paneltyper, listverk, gesimslist etc har alder og autentisitet som forsvarer bevaring.

Langes gate 6 står ikke tilbake for nr 4 og har et representativt utvalg av utvendig panel som spenner fra tiden 1830 til 1930 med hovedvekt på perioden 1830 – 60. På nordvestlig kortvegg er en meget fin inngangsdør fra ca 1850-60 med obeliskformede omramminger av Larvikstypen. En av de svært få gjenværende originale i Larvik. Tilbygget i bakkant er ikke vakkert men utgjør ikke noen vesentlig ødeleggende endring av den opprinnelige bygningskroppen. Det er mulig å fjerne tilbygget. Innvendig har bygningen en intakt fire-romsplan hvor kun veggen mellom stuen i front er fjernet i noen grad. Vi minner om at NIKU ved andre anledninger finner fireromsplanen svært så interessant og alderdommelig. Flere steder kan gammel innvendig panel med tapetlag ned til midten av 1800-tallet observeres. Panelet er malt og er eldre.

Bygningskroppen er stort sett intakt og det er uvisst hva som gjemmes av tapeter og andre dekorative lag. Vi kan ikke se at det er utført undersøkelser som gir en tilfredsstillende analyse av interiørhistorien. Kjelleren er bygget opp av slaggsten fra verket – et interessant og svært bevaringsverdig trekk i seg selv som nettopp er representativt for den meget spesielle industri og sosialhistorien. Vi minner om tilknytningen til formersvenden og massemeisteren. Teknisk sett er kjelleren i god stand. I kjellerhimlingen finnes panelbord av rokokkotype i stubbloftet.

For begge bygningene gjelder at paneler etc befinner seg under innvendige innplateringer. Vedr. tilstanden vil vi si at kun det påbygde taket er skadet og det kan man da godt fjerne først som sist. Mange gamle hus på Langestrand ser pene og riktige ut, men er i realiteten ribbet for kulturhistorisk dokumentasjon. Langesgate 4 og 6 har fremdeles stor grad av autentisitet og vakre dimensjoner. Disse to bygningene er blant de siste på Langestrand som kan danne premiss for tilbakeføring i store deler av området innenfor bevaringsplanen som idag fremstår temmelig ribbet for autentiske ytre detaljer. Disse to bygningene utgjør pedagogisk sett en givende reise i Langestrands bygningshistorie. Lafteteknikken er ikke undersøkt. Vi kan ikke se at det er gjort inngrep som kan avdekke vesentlige bygningshistoriske fakta. Før det gjøres fysiske inngrep av større omfang vil bygningshistorien heftes med store spørsmålstegn

Å hevde at disse to bygningene er vesentlig skadet og at de mangler autentisitet kan vanskelig henføres til annet enn manglende erfaring med bygningsrestaurering. Det mangler neppe interessenter som er villig til å bruke midler på istandsettelse av disse to bygningene. Fylkeskommunens saksbehandling og vedtak innebærer i realiteten at en stor grunneier med offentlig velsignelse og hjelp kan håve inn kjempegevinst på å sabotere en reguleringsplan. Vi minner forøvrig på at grunneieren har inngått intensjonsavtale med kommunen om utføring av byggeprosjektet.

Kvartalets historie

Den omtalte omsorgsboligsaken berører et historisk kjerneområde - et kvartal hvis østlige del domineres av anlegget Nedre Fritzøegate 1-3 og i vest er bebygget med to arbeiderboliger

med hager og uthus. Det har gjennom tidene vært ytterligere bebyggelse rundt kvartalet. Bebyggelsen har imidlertid vært spredt med tilhørende hager og store åpne arealer. Det er ikke dermed sagt at det uten videre er antikvarisk riktig å gripe til den tettest bebygde perioden. Her savnes også en kulturminnefaglig vurdering. Utviklingen av kvartalet kan følges på eldre kart. Kvartalet har i dag et karakteristisk miljø med preg av hager og grønt samt en lesbar historisk sammenheng fra arbeiderboligene (Langes gt. 4-6) til oberinspektørens anlegg (N.Fritzøegt. 1-3).

Nedre Fritzøegate 1-3: Eiendommen representerer etter folke- og byhistorietradisjonen mellomstadiet mellom Fresjeborgen og Gyldenløves herregård. Etter at Fresjeanlegget raste ut i Farrisvannet i 1653, anla Langene sitt nye sete og hovedadministrasjon for Fritsøgodset her. I grevetiden tjente den som bolig og kontorer for oberinspektøren, grevens høyre hånd i Larvik. Oberinspektørens gård omtales i 1770 - 80 årene, men byggeår er tildels ukjent. En etasjes gård med storstue, dagligstue, hjørnestue, kjøkken og loft som var innredet til 3 værelser. Under var en kjeller i 4 avdelinger med bord og sprinkelverk. Det hørte med to fløyer. I østre fløy var det kontor og vognremisse. Vestre fløy kustall m.m. På vestre side var det bygget til et barnekammer med en liten avdeling innenfor. det hørte til en tverrbygning med hestestall, låve, lade, bryggerhus, drengestue og rullebod. I forbindelse med politianmeldte rivningsarbeider på driftsbygningen ble det fastslått at denne bygningen skrev seg fra 1706. I særskilte småbygninger var det vedskur, grise- og rullehus. Ved våningshuset var det to små hager og tvert overfor gården en større hage med lysthus. omgitt av stakitt og gjerde av plankeverk, forsynt med port og portrom. I ettertid ser det ut som garasjeanlegget i ladebygningen var en eldre kjøreport. Den gamle tømmerkjerne har overlevd innebygget i et større bygg og under et større tak tilføyet rundt 1860. Domenico Erdman opplyser at han har observert rokokko-fargesetting på tømmerveggene i hovedbygningen. Interessentskapet som kjøpte grevskapet i 1817, Johan Fredrik Sartz, Mathias Sartz, Børre Gether og Michael Falch benyttet Nedre Fritzøegate 1, søndre tun. De hadde sin representasjon og kontorer her. I 1835 ga de opp og måtte overlate eiendommene til F.W.Treschow. Siden 1805 hadde øvre tun, nedre Fritzøegate 3 vært i jernverksforvalter Petersens eie. I 1842 overtok Treschow også denne delen av anlegget. Den første Treschow tok ved sin ankomst Nedre Fritzøegate 1 i bruk som egen bolig. I 1842 flyttet han kontorene til nr. 3. Dessverre er det fine gårdsmiljøet blitt mye ødelagt av grunneierens rehabiliteringsarbeider. Eiendommen var Larviks økonomiske og administrative senter gjennom 1700-årene opp til siste halvdel av 1800-tallet. (Opplysninger som bygger på historiske kilder er hentet fra Larviks historie bind 2, side 332 – 333, samt fra Per Nyhus: Larvik fra A-Å)

Langesgate 4 – 6 i sammenhengen: På kart fra slutten av 1600-tallet er området stykket opp i parseller. Det vites intet om bygningsmassen. Bygningene er første gang merket av lesbart på kart fra 1802. Deretter på kart fra 1820 og 1894. Sett i sammenheng med avmerket gatestruktur er det udiskutabelt de samme bygningene det er tale om. Jernverkets kart fra 1802 virker rimelig klart sett i sammenheng med kart fra 1820. Langes gate 4 har en klar håndverk-er og skipper tilknytning og nr 6 har vært bolig for bl.a. formersvend og masse-mester ved verket. Bygningene representerer en sosialhistorisk dimensjon som er viktig å bevare i forhold til oberinspektørboligen og verksområdet. Området ha alltid vært sparsomt bebyggt noe som kan henge sammen med det herskapelege anlegget som kalles oberinspektørens bolig. Til anlegget har det vært hager og grøntarealer. Langesgate 4 og 6 har fremdeles hager i behold samt et uthus. Disse hageparsellene kan følges på kart ned til ca 1680. Randbebyggelsen som kan sees i noe varierende omfang fra 1802 og oppover har alltid vært beskjeden og forholdt seg til gateløp med rom i mellom og åpne grønne arealer midt i kvartalet. Skal oberinspektørens anlegg ha noen mening må det ha en større sone med luft og grønt rundt seg. Det samme

gjelder museumsbygningen og nedre Fritzøegate 3 som forøvrig har to meget fine og autentiske portaler henholdsvis ca 1780 og ca 1842. Her hadde Michael Treschow sitt kontor fra 1842 og han bodde i nummer en. Nummer tre har en fin gammel frukthage som vil rammes av en utbygging. Enhver utbygging i dette kvartalet som ikke forholder seg kun til eldre sparsom randbebyggelse vil fullstendig ta knekken på vesentlige historiske kvaliteter og dermed forringe den nasjonale verdien Riksantikvaren knytter opp til Røros.

Bydelen:

Bydelen Langestrand i Larvik ble i Riksantikvarens årsrapport 1986 karakterisert på følgende måte:

"Riksantikvaren har lenge vurdert Langestrand som en spesielt verdifull bydel antikvarisk sett. Siden 1600-tallet har håndverkere og industriarbeidere med tilknytning til sagbruk og jernverk bodd i området. Langestrand har en rekke bevaringsverdige bygninger. Enkeltvis er ikke alle disse fredningsverdige i tradisjonell forstand, men det totale antall gamle hus utgjør en helhet som er fredningsverdig. Størstedelen av Langestrand ble i februar 1985 regulert til spesialområde bevaring i medhold av plan og bygningslovens paragraf 25.6."

På bakgrunn av grunneieren Treschow Fritzøes "radikale fornyelser" på Langestrand spesielt i Nedre Fritzøegate 1-3, kommunens slette håndtering av bevaringsplanen og fylkeskommunens nesegruse unnfallenhet i konfliktsaker kunne man forvente at området hadde tapt for mye av sin antikvariske verdi. Tvertimot – bydelen er underlig intakt bak mange uheldige ytre omkledninger. Riksantikvaren fastslår i brev av 12.11.02 til Vestfold fylkeskommune:

"Langestrand har lenge vært vurdert som nasjonal kulturminneinteresse. Malmutvinning og foredling med start på 1600-tallet representerer Norges tidligste industriutvikling, og i tillegg til Røros og Kongsberg knyttes dette primært til jerngruvene og jernverkene på sør-/østlandet. Fritsø jernverk var et av tre betydeligste, og eide også gruver over et større område. Fritsø bestyrte lokalsamfunnet politisk og økonomisk og Langestrand er direkte knyttet til jernverk- og sagbruksdriften langs Farriselva. Langestrand utfyller Røros og Kongsberg ved sin løse, mer selvgrodde utforming, og har betydelig sosialhistorisk interesse."

"Tettsteder som Langestrand har sin kulturhistoriske verdi som helhetlig miljø, ikke fordi hvert enkelt bygg er uerstattelig. Riving eller ombygging av bygg som ikke i seg selv er unike vil derfor lett medføre at helheten over tid uthules og verdien tapes. Riksantikvaren er urolig over dagens forvaltning av verneverdiene. Svært mange bygninger synes hardhendt renovert i løpet av senere år, eller også erstattet eller påbygd på uheldig vis. De to rivingstruede boligene fremstår derfor tross nyere elementer som noen av de mer autentiske bygningene på stedet".

De 16 årene som er gått siden Riksantikvaren først uttalte seg har ikke resultert i at kulturminneverdien er redusert på enkelte områder mer enn helheten kan kompensere for. Det til tross for den utvikling som vises til i Riksantikvarens beske kritikk av kommunens håndtering av bevaringsplanen. Tvertimot innebærer Riksantikvarens nye uttalelse en utdypning og videreføring av opprinnelig uttalelse. Langestrand knyttes opp til det fredede verdenskultur-arvstedet Røros og Kongsberg hvor deler av sentrum er fredet. Med tiden er kulturminneverdien øket til tross for uheldige inngrep. Stedets egenart og sjeldenhet karakteriseres i realiteten som nasjonal særklasse. På bakgrunn av den beinharde kritikk Riksantikvaren fremfører over Larvik kommunes oppfølging av bevaringsplanen burde det være nærliggende å foreslå en kulturmiljøfredning av Langestrand.

Vi finner ingenting i Fylkeskommunens saksfremlegg som ligger i nærheten av å vurdere slike momenter. En vesentlig del av et nasjonalt kulturminne presenteres i saksfremlegget isolert i forhold til lokal såvel som nasjonal kontekst. Det er helt enkelt ikke mulig for politisk nivå å mene noe fornuftig om Langestrand eller deler av Langestrand ut fra saksfremlegget. At Riksantikvarens brev ble lagt på politikernes bord samme dag er ikke tilstrekkelig da Riksantikvarens brev inneholder en analyse og en vurdering som står tvert i mot fylkeskommunens egen utilstrekkelige utredning. Til overmål uttalte fylkesdirektør Sverdrup til politikerne at man ikke ville gå inn på innholdet i Riksantikvarens brev. Likevel skulle man altså votere over et forslag som er et slag i ansiktet på landets øverste kulturminnemyndighet.

Vedtaket:

Den 20.11.02 la Fylkeskommunens administrasjon frem saksfremlegg og forslag til vedtak for møte i politisk utvalg: "Nærings-, samferdsels- og arealutvalget" – samme politiske organ som er delegert innsigelsesmyndigheten i Fylkeskommunen. Mot et stort mindretall på 5 (SV, AP og V) ble Fylkesadministrasjonens forslag til vedtak vedtatt. Vedtaket lyder:

- 1 Vestfold fylkeskommune vil ikke motsette seg at Langesgate 4 og 6 omreguleres til sykehjem/omsorgsboliger.*
- 2 Det forutsettes at de nye bygningene tilpasses og ivaretar Langestrands særtrekk og gjør det mulig å lese stedets historie. Dette nedfelles i reguleringsplanen.*

Vedtaket er foranlediget av at Larvik kommune har bedt om en forhåndsuttalelse til omsorgsboligsaken/reguleringsendringen. Vedtaket fremstår som en forhåndsuttalelse som i realiteten gir carte blanche til rivning og utbygging etter kommunens fremlagte planer. Slikt sett blir kravet om historisk lesbarhet redusert til et ønske om at det nye skal se nytt ut og det gamle er jo borte. Hva som er tilbake i området av autentiske elementer som forsvarer endring av bevaringsformålet og relevansen av å snakke om ivaretagelse av områdets særtrekk og historisk lesbarhet etter at kommunen og grunneieren har gjennomført sitt forsett er en gåte.

Fylkeskommunens saksbehandling og vedtak innebærer en absurd sproglig konstruksjon som legger seg tett opp til de historieomskrivninger og den sproglige dekonstruksjon man kjenner fra enkelte hold gjennom historien. Denne Orwellske 1984 kvalitet benyttes dessverre ikke for første gang av utviklingsaktør Vestfold fylkeskommune som åpenbart håndterer den konfliktfylte virkeligheten gjennom offentlig unnfalighet etter press fra de mest kapitalsterke og pågående særinteressene – her åpenbart med Larvik kommune som utøvende lobbyist.

Vi oppfatter vedtaket som et bevisst forsøk på å avvæpne Riksantikvaren til saken er så gammel at det er for sent å gripe inn og tre i Fylkeskommunens sted som innsigelsesmyndighet. Fylkeskommunen seiler i denne saken under falsk flagg. Vedtaket er ikke hva gir seg ut for, men i realiteten et frafall av innsigelse uten at politikerne er orientert om konsekvensen av hva de er med på. Tvertimot fremhevet Fylkesdirektøren meget sterkt under møtet at politikerne senere kunne vedta innsigelse. Vi mener dette er villedende informasjon.

Oppsummert inneholder vår klage følgende punkter:

- 1 Saksfremlegget er mangelfullt og dårlig opplyst
- 2 Riksantikvarens brev av 12.11.02 er ikke hensynstatt eller forsvarlig behandlet.
- 3 Vedtaket i nærings, samferdsel og arealutvalget er ikke uttrykk for riktig saksbehandling. Vedtaket trekker i realiteten en tidligere varslet innsigelse under dekke av forhåndsuttalelse. En fremgangsmåte som oppfattes som et forsøk på å hindre annen rett myndighet i å utøve sine plikter etter lovverket.

- 4 Politikerne er villedet i forhold til konsekvensen av vedtaket.
- 5 Saksbehandlingen avviker vesentlig fra lover, statlige rundskriv og forskrifter
- 6 Vedtaket er ikke i samsvar med statlige føringer og retningslinjer.
- 7 Vedtaket avviker vesentlig fra vurderingen til landets øverste kulturminnefaglige myndighet.
- 8 Fylkeskommunen tilsidesetter sentrale demokratiske institusjoner som sikrer almenhetens interesser

Fortidsminneforeningens Vestfold avdeling føler sterkt ubehag ved denne saken. Vi ber innstendig om at klagen tas til følge og det statlige ansvaret settes på plass der det skal være. Fylkeskommunens sviktende bedømmelsesevne og begrensede vilje til faglig vurdering blir i det lange løp et utilbørlig press på yteevnen til det frivillige kulturminnevernet som istedet for konstruktivt opplysningsarbeide må bruke alle ressurser på å motvirke offentlig unnfallenhet med risiko for å utsettes for skadelige mottiltak. Vi ber om at denne klagen tas til følge og danner premiss for en gjennomgang av fylkeskommunens evne til å ivareta de statlige forpliktelsene under de nåværende betingelser. Vi ber om at vedtaket i saken oppheves og saken gis en forsvarlig vurdering. I annet fall ber vi Riksantikvaren tre inn i fylkeskommunens sted og fremme innsigelse på alle punkter som negativt berører nasjonale kulturminneinteresser.

For styret i Vestfold avdeling av Fortidsminneforeningen

Dyveke Bast
leder

Ragnar Kristensen
styremedlem

Kopi:
Miljøverndepartementet
Kommunaldepartementet
Justisdepartementet
Riksantikvaren
Statens kulturminneråd
Fortidsminneforeningen, hovedadministrasjonen
Stortinget ved Miljø og energikomiteen
Planlovutvalget

